

[Finansministeren.]

er uproduktivt beskæftiget, mens de, der er beskæftiget inden for private erhverv, er produktivt beskæftiget? Jeg tror ikke, det synspunkt kan holde stik. Jeg tror, vi må gå ind til den konkrete diskussion. Hvad er det, der skal til, for at samfundsudviklingen kan fortsætte på en rimelig måde og med en rimelig stigningstakt og opretholdelse af fuld beskæftigelse? Og så kan man godt lade fraserne ligge. Så er det realiteterne, det drejer sig om. Altså, hvis det skal være en klar socialistisk anskuelse, det, jeg her har givet udtryk for, vil jeg sige til det ærede medlem hr. Thestrup, så spår jeg socialismen en meget stor fremtid.

(Kort bemærkning).

Damsgaard: Ja, nu er det jo ved at udvikle sig til en principdebat. Der er noget forfriskende over, at vi nu har fået en finansminister, der vil være ved, at han er socialdemokrat, og at han er socialist, og at man vil føre det ud i livet, og endda er stolt af det. Nu er det ikke en frase for mig, når jeg taler om det private erhvervsliv. Det er nemlig en nødvendig ting, at dette private erhvervsliv får gode kår her i landet.

Jeg forstod den højtærede finansminister sådan, at han stillede sammen det frie erhvervsliv og statsadministrationen. Al respekt for statsadministrationens dygtige folk; selvfølgelig er det ikke uproduktivt, hvad de laver, men der er den væsentlige forskel, at samfundet ikke kan leve af en såkaldt så dygtig statsadministration. Goderne kommer nu engang ud af produktionen, og produktionen er i væsentlig grad knyttet til det frie erhvervsliv. Derfor vil jeg aldrig godkende, at disse offentlige investeringer skal være vigtigere og nyttigere for slet ikke at tale om mere produktive end investeringer i det private erhvervsliv. Det er ud af produktionen, vi skal skabe mulighed for at kunne opfylde disse mange krav, det offentlige skal administrere: uddannelse,

sygehuse, plejehjem og alt det dér; men vi må ikke glemme, hvor roden til goderne er.

(Kort bemærkning).

Rimstad: Det lykkedes den højtærede finansminister to gange i sit svar før at gøre opmærksom på, at også jeg måtte kende til, hvilken hjælp staten kan give. Derfor bliver jeg nødt til her ganske kort at nævne, hvad det er, den højtærede finansminister mener med sine ord.

Det er først spørgsmålet om eksportkreditte, som vi har haft en principiel diskussion om. Det er erkendt både af venstre, de konservative og mit parti, at det drejer sig om en opgave, hvor man skal løfte i flok, og hvor staten har den interesse at få valuta hjem og til gengæld stiller kreditten til rådighed; så det er i og for sig ikke et spørgsmål om at få hjælp til de private erhverv.

Det andet spørgsmål er egnsudviklingen. Egnsudviklingsloven hviler jo på det forhold, at man vil beskæftige nogle folk, som mangler beskæftigelse, og derfor tilbyder man initiativet den kapital, initiativet mangler for at bringe disse mennesker i beskæftigelse. Det er det tilbud, jeg har taget imod. Jeg anser min hjælp for at få folkene i gang for lige så værdifuld som den hjælp, staten yder mig med hensyn til kapitalinvestering.

Finansministeren (Henry Grønbaum): Jeg skal ikke sige mere om det ærede medlem hr. Rimstads virksomhed og forbindelse med det offentlige — kun konstatere, at det er sådan, som jeg vidste i forvejen. Men det er da ikke den eneste virksomhed her i landet, der har det sådan; det er ganske normalt, at man har disse forbindelser med den offentlige økonomi, og jeg tror også, at virksomhederne stort set er tilfreds med det samarbejde, der er med det offentlige på disse og andre områder. Det, jeg vil have frem i billedet, er bare, at det måske er meget godt med disse slagord om socialisme og liberalisme, men i praksis skal der nu